

Līvānos – nesaimnieciskuma ēras gals

Neatkarīgās 14. maija numurā ar pretenciozu nosaukumu «Līvānu stikls» – afēristu rokās? bija publicēts A. Sproģa raksts, kurā galvenā tēma bija 28. aprīlī notikušās a/s Līvānu stikls valdes maiņas likumības apšaubīšana un manis, lielākā akcionāra, apmelošana. Ar to, cik patiesības ir bijušā akciju sabiedrības prezidenta J. Skreivera apgalvojumos, skaidrībā lai tiek tiesību aizsardzības iestādes, bet komentēšu atsevišķas raksta atziņas.

Vairākuma akcionārus jau labu laiku neapmierināja vadības stils, kuru īstenoja patvaldnieciskais J. Skreivers. Parādi un nepiedzītie maksājumi arvien pieauga, arī bezatbildīga un nesaimnieciska bankas aizdevumu ņemšana, kuri izsaimniekoti, dzēšot kredītus, nemaz nerunājot par dramatiskā stāvoklī esošajām telpām un ražošanas iekārtām, – šie bija tikai daži no akcionāru neapmierinātības cēloņiem.

Jau februārī nosūtīju pieprasījumu valdei sasaukt akcionāru pilnsapulci ar nodomu kopā ar vēl trijiem akcionāriem mainīt a/s vadību. Tomēr saņēmu atteikumu. 24. martā notika ikgadējā akcionāru pilnsapulce. Darba kārtības jautājumu izskatīšana ieilga, jo atklājās, ka J. Skreivers bieži maldinājis akcionārus par sabiedrības finansiālo stāvokli un saistībām, kā arī nebija sagatavojis jautājumus izskatīšanai. Izskatīšana turpinājās 14. un 28. aprīlī. Jau 14. aprīļa pilnsapulcē tika ierosināts mainīt akciju sabiedrības valdi, taču, saskaroties ar demonstratīvu necieņu pret likumu no J. Skreivera puses, kurš, ignorējot vairākuma akcionāru gribu, draudēja pasludināt pilnsapulci par slēgtu, izšķīrāmies par kompromisu – valdes pārvēlēšanu iekļaut 28. aprīļa pilnsapulces darba kārtībā.

Sapulces sākums tika atlikts, lai sagaidītu kādu akcionāru, kurš ieradās ar 15 minūšu novēlošanos, tūlīt pēc tam tika pārvēlēts pilnsapulces vadītājs un sapulce pārcelta par stundu, lai sekretāre pagūtu apziņot mazākuma akcionārus, kuri pa vienam bija aizgājuši. Mazākuma akcionāri neieradās, vairākums nobalsoja par valdes maiņu, nākamajā dienā iesniedzot izmaiņas [Uzņēmumu reģistrā](#). 2. maijā pēc J. Skreivera vēstules diviem no vairākuma akcionāriem uzzinājām, ka 28. aprīļa sapulce it kā nav notikusi kvoruma trūkuma dēļ un atkārtota pilnsapulce nolikta uz 12. maiju. Kurā brīdī pieņemts šāds lēmums un kādēļ par to netika informēti vairākuma akcionāri?

Nevaru atstāt bez atbildes arī man izvirzītās apsūdzības, kas attiecas uz manu 211 000 (!) dolāru parādu akciju sabiedrībai. Jā, parāds ir, taču tā rašanās ir pietiekami komplicēta, lai neļautu runāt par krāpšanu vai citām pretlikumībām. Līgums, uz kura pamata veikta preču piegāde par aptuveni Ls 86 701, 1995. gadā noslēgts kā vienošanās par Līvānu stikla pārstāvību ASV tirgū, neparedzot ne konkrētus apjomus un termiņus, ne sortimentu un cenu. Tāda vispārēja noruna pēc Civillikuma normām nav pietiekama, lai uzskatītu par noslēgtu preču piegādes līgumu. Tomēr tūlīt pēc līguma parakstīšanas pēc J. Skreivera gribas veica patvaļīgi atlasītu preču piegādi, fabrikai vienpusēji nosakot produkcijas klāstu un cenu, un no 1992. gada neejošas preces sakrāva konteineros un uz mana rēķina nosūtīja uz ASV, kur dzīvoju pastāvīgi. Nepilnīgas eksporta dokumentācijas dēļ izdevu vairāk nekā 10 000 ASV dolāru virs plānotā, lai samaksātu ievadmuitu, tikpat daudz izmaksājusi preču uzglabāšana.

Kad lūdzu fabrikas tirdzniecības daļas vadītāju E. Lapiņu pārformēt eksporta dokumentus, lai varētu piemērot Latvijas precēm noteikto samazināto ievadmuitu, saņēmu atbildi: «Tās ir tavas problēmas.» Izdevumu segšanai biju spiests realizēt daļu saņemto preču. Atlikums joprojām glabājas privātā noliktavā ASV, jo nespēju vienoties ar veco uzņēmuma vadību par preču pārcenošanu vai sūtīšanu atpakaļ. Parādu no manis centās piedzīt krievu organizētās noziedzības darbonis ASV F. Fiškins, kura kompānija United Glass Works ir parādā akciju sabiedrībai Ls 40 462 (tiesību aizsardzības iestādēm derētu papētīt, kas samaksāja J. Skreivera viesnīcas izdevumus, 1996. gada vasarā uzturoties komandējumā ASV). Liekas, ka J. Skreivers jau tolaik apzināti vēlējās radīt šādu situāciju ar parādu, lai varētu mani vainot paša neizdarības radītajās akciju sabiedrības problēmās. J. Skreivera apsūdzība krāpšanā pamatā gan balstīta nevis uz pašu piegādes faktu, kurš ir saimnieciska strīda lieta, bet uz to, ka līgumu esmu parakstījis it kā neesošas firmas vārdā.

Atsaucoties uz ASV valsts iestāžu (Menas štata Uzņēmumu reģistra) izziņu, J. Skreivers apgalvo, ka neeksistē Imants Buss Company Inc., kuras vārdā es esot parakstījis līgumu. Patiešām, firmas ar minēto nosaukumu nav, tāpēc ka mans 1985. gadā dibinātais uzņēmums, kurš turpina darboties un kura vārdā es parakstīju līgumu, reģistrēts ar nosaukumu Imants Buss Company DBA Depot Market. Tas bija zināms J. Skreiveram, kura rīcībā

bija mana uzņēmuma nodokļu maksātāja numurs, pēc kura var atrast katru ASV reģistrētu uzņēmumu. Attiecīgus paskaidrojumus jau esmu sniedzis LR prokuratūrā, pretēji rakstā apgalvotajam Rīgas apgabaltiesa ir atteikusi aresta uzlikšanu manam īpašumam. J. Skreivers, sacēlot troksni par manu parādu, cenšas novērst uzmanību no paša nesaimnieciskuma radītajām problēmām. Kā lai citādi saprot to, ka no visiem akciju sabiedrības parādniekiem (kopā Ls 277 622) brēka ar krimināllietu sacelta tikai pret mani.

Jau 12. maijā Preiļu rajona policijā iesniegts akciju sabiedrības valdes iesniegums, kurā minēti fakti, uz kuru pamata lūgts ierosināt krimināllietu pret J. Skreiveru un pārējiem agrākās valdes pārstāvjiem par mantas piesavināšanos, dokumentu viltošanu, krāpšanu un citiem krimināli sodāmiem nodarījumiem.

Manuprāt, viss liecina par to, ka J. Skreivers ir gatavs izmantot visnegodīgākos paņēmienus, lai neļautu jaunajai vadībai netraucēti strādāt.